

LBRIS

We know
books

Alan MacDonald

**PLĂCINTA
DE CAPRĂ**

seria Aventuri cu troli

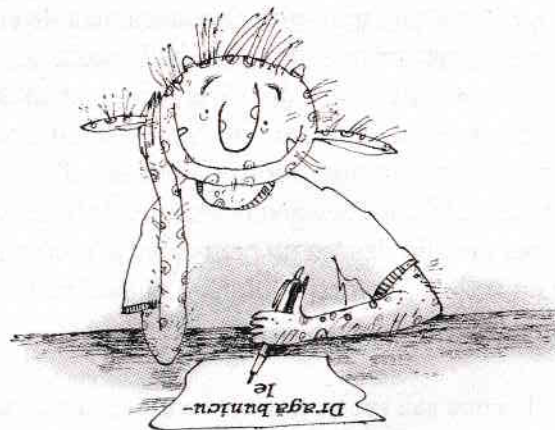
Ilustrații de Mark Beech

editura rao

Cuprins

Cu dragoste și îmbrățișări /	9
O provocare /	17
Bunicul /	31
Întâlnirea cu vecinii /	40
Salvând Trolciunul /	52
Hoți la lăsarea întinericului /	63
Ascunzând-o pe Rosemary /	74
Capră în libertate /	87
Fuga de acasă /	98
Molâu păros /	105
Trolciun fericit! /	111

Cu dragoste și îmbrățișări

Ulrik stătea așezat la masă și-și curăța urechea cu capătul creionului. Mama lui îi amintise toată săptămâna să-i scrie bunicului său o scrisoare de mulțumire. Începu să scrie cu scrisul lui mare și neciteț...

Dragă bunicule,

Mulțumesc pentru pălăria din piele de capră.
Este super! Clapele îmi țin cald la urechi.

O port când merg la școală și o mai port și în pat.

Tata spune că este o pălărie de vânatoare așa
că, data viitoare când vom merge la vânatoare, o
voi purta.

Sugea capătul creionului care avea gust de ceară de urechi. Arăta ca niște bucatele galbene de ou fiert numai că avea alt gust. Oare când îl va duce tatăl lui într-o excursie la vânatoare de capre? se întrebă el. De când plecaseră din munții cu piscuri albastre ai Norvegiei, Ulrik nu văzuse multe capre. Pe bulevardul principal din Biddlesden nu erau capre și nici în parc unde nu vedeai decât rațe dolofane plutind pe lac. Se întoarse la scrisoarea lui.

Locuim aici într-o peșteră frumoasă. Se numește Numărul 10. Are multe camere. Eu am camera mea. Am făcut un desen cu noroi pe pereți în care apărem eu, mama, tata și tu, în fața peșterii vechi din munți.

Mama spune că răcnesc din ce în ce mai înfricoșător. Dacă m-ai auzi, bunicule, ar trebui să-ți acoperi urechile. Răcnesc și tropăi în fiecare dimineață cu tata pe dealul mare din spatele grădinii noastre. Uneori vecinul de alături scoate capul pe fereaștră și răcneste și el la noi, dar eu nu cred că se pricepe foarte bine încă.

Atât îmi vine în minte acum.

Cu dragoste și îmbrățișări,

Ulrik x

PS (Asta înseamnă: Pssst! Mai este ceva!)

Ce faci de anul acesta de Trolciun? Vii la noi?

Ulrik împături scrisoarea și o puse într-un plic – o putea pune în cutia poștală mare și roșie pe lângă care trecea în drum spre școală. Se întrebă cum avea să

călătorească scrisoarea lui atâta drum până în munții albaștri și îndepărtați din Norvegia. Trebuie să fie un drum prea lung pentru ca uamenii să meargă pe jos.

După școală, Ulrik stătea la masă cu mama și tatăl lui. Doamna Trol puse trei farfurii în fața lor, arătând mulțumită de sine.

– Ce-i asta, mamă? întrebă Ulrik, mirosind două bucăți portocalii din farfuria sa.

– Degete de pește¹, spuse doamna Trol. M-am gândit să încercăm ceva nou.

– Peștii nu au degete, spuse Ulrik.

Domnul Trol își strâmbă nasul dezgustat.

– Eu nu mănânc pește!

– Încearcă, Eggy! Ar putea fi gustos, spuse doamna Trol.

¹ Degete de pește este traducerea cuvânt cu cuvânt a termenului *fishfingers* din limba engleză, un fel de mâncare din pește, în formă de bastonașe. (n.tr.)

– Hm! mormăi domnul Trol. Ridică un deget de pește și-l examinează ca și cum ar fi fost o insectă urâtă. Mușcă fără tragere de inimă dintr-un capăt și-l mestecă un moment.

Bleah! Un deget de pește pe jumătate mestecat ateriză pe masă. Doamna Trol oftă și-l puse pe farfuria ei. De fiecare dată când aducea acasă ceva nou, se întâmpla la fel.

– Nu mă deranjează degetele, mamă, spuse Ulrik.

– Mulțumesc, părosul meu. Deci mâine este ultima zi de școală?

– Da, nu mai este mult până la Trolciun, zise Ulrik, cu ochii strălucind de bucurie. Ce avem la cină în ziua de Trolciun?

– Plăcintă de capră, spuse domnul Trol. Mereu mâncăm plăcintă de capră în ziua de Trolciun.¹

Doamna Trol îi aruncă o privire.

– Și de unde să luăm noi capră? Am căutat în fiecare magazin din Biddlesden.

– Găsim noi, spuse domnul Trol încrezător. Nu se poate Trolciun fără plăcintă de capră – nu ar mai fi la fel.

Doamna Trol își lăsă jos cuțitul și furculița.

– Ei bine, *nu poate* să fie la fel, nu-i așa, Eggy? Adică, nu cum e acasă.

¹ Trolciunul cade ca și Crăciunul pe 25 decembrie. Trolilor le place întineric și de Trolciun sărbătoresc zilele întunecate de iarnă. (n.a.)

– Mii de stafii! Vom avea cel mai frumos Trolciun pe care l-am avut vreodată, nu? spuse domnul Trol, făcându-i cu ochiul lui Ulrik.

– Da, tata! zise Ulrik. Putem să mergem cu răgetul?¹

– Normal că mergem cu răgetul, răspuse domnul Trol. Putem să începem de la vecinii noștri.

Doamna Trol se încruntă.

– La familia Priddle? Crezi că e o idee bună? Știi cum sunt uamenii – se sperie și dacă strănuți la ei.

Domnul Trol îndepărtă cu o fluturare de mână gândul acesta.

– Vreau să avem un Trolciun adevărat, spuse el. Plăcintă de capră, cadouri și multe răgete. Nu schimbăm lucrurile doar fiindcă nu suntem acasă.

– Parcă ești bunicul, spuse doamna Trol. Apropo, Ulrik, ai scris scrisoarea de mulțumire?

– Da, am scris o pagină întreagă, răspuse Ulrik mândru de el. Mă întreb dacă vine de Trolciun.

Părinții lui Ulrik se uitară la el cu gurile căscate.

– Bunicul? întrebă doamna Trol. Să vină aici?

– Da, îl vedem mereu de Trolciun, spuse Ulrik. L-am întrebat dacă vine.

Domnul Trol mârâi și-și ascunse fața în mâini.

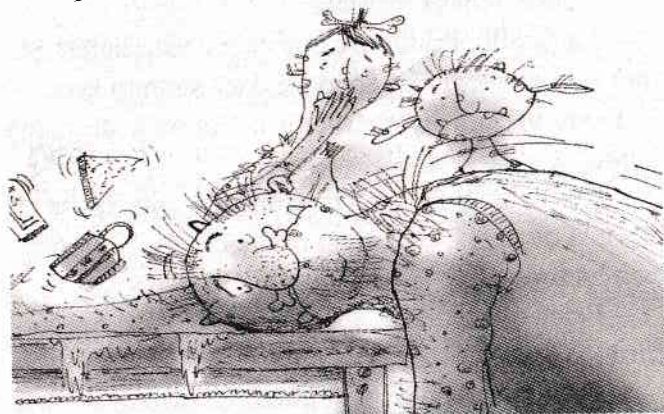
¹ Este obiceiul trolilor să meargă să ragă din peștera în peștera în Ajunul Trolciunului. Mersul cu răgetul este un fel de mersul cu colindul numai că mai puțin melodios. Adeseori vecinii aruncă cu pietre în cei care rag pentru a-și arăta aprecierea. (n.a.)

– Ulrik, părosul mamei, încearcă să-ți amintești, spuse doamna Trol. Ce i-ai scris mai exact în scrisoare?

Ulrik se chinui să-și amintească. Nu știa cu ce greșise, dar, judecând după fețele părinților săi, era ceva destul de grav.

– Am spus ceva de genul: „Vii de Trolciun?”

Capul domnului Trol se izbi de masă.

– Poate că nu va veni, spuse doamna Trol plină de speranță.

– De ce? întrebă Ulrik. De ce să nu poată veni? Venea mereu de Trolciun.

– Dar asta se întâmpla acasă, părosul mamei! îi explică doamna Trol. Acasă locuiam în peștera noastră împuțită. Aici lucrurile stau altfel. Bunicului nu i-ar plăcea.

– De ce nu i-ar plăcea? insistă Ulrik.

Domnul Trol ridică privirea.

– Bunicul este bătrân. Știi cum este, Ulrik. El crede în vechile obiceiuri ale trolilor. Nu s-ar putea niciodată obișnui să locuiască cu oamenii.

– Și, în plus, spuse doamna Trol, ar rămâne puțin șocat.

– De ce? întrebă domnul Trol.

Doamna Trol părea să nu se simtă în largul ei.

– Ei bine, s-ar putea să-și facă o imagine greșită. Sunt câteva lucruri pe care le-am scris în scrisori...

Domnul Trol se încruntă.

– Ce fel de lucruri?

– Doar lucruri normale. Că locuim într-o peșteră. Că vecinii noștri sunt trolii. Posibil să fi menționat și că vânăm în pădure în fiecare zi.

– Pădure? răcni domnul Trol. Nu există nici o nenorocită de pădure.

– I-ai spus minciuni bunicului! spuse Ulrik șocat.

– Doar câteva mici, se apăra doamna Trol.

– Mie mi se par deosebit de mari! observă domnul Trol. De ce nu i-ai zis adevărul, în numele urâteniei?

Doamna Trol se frecă la nas.

– Nu știu – a părut pur și simplu mai ușor! Am observat din scrisorile lui că e convins că Mountain View se află la munte și că toți vecinii noștri sunt trolii. Nu am vrut să-l supăr. Nu după felul în care a trebuit să plecăm...

Ulrik îi aruncă o privire neliniștită tatălui său. Motivul pentru care pleaseră era un subiect tabu. Tatăl lui fusese aruncat de pe un pod de un țap nărăvaș. Din cauza problemei cu podul nu mai puteau

merge acasă. Tatăl lui spusese că toți ceilalți trolși aveau să râdă de el pe la spate.

Preț de o clipă, nu vorbi nimeni. Au stat cu toții în jurul mesei, uitându-se la degetele reci de pește și gândindu-se ce șoc ar avea bunicul dacă ar veni în vizită. Deodată, domnul Trol sări în picioare.

– Scrisoarea! strigă el. Ulrik, ce-ai făcut cu ea?

– Am pus-o în cutia poștală, răspuse Ulrik.

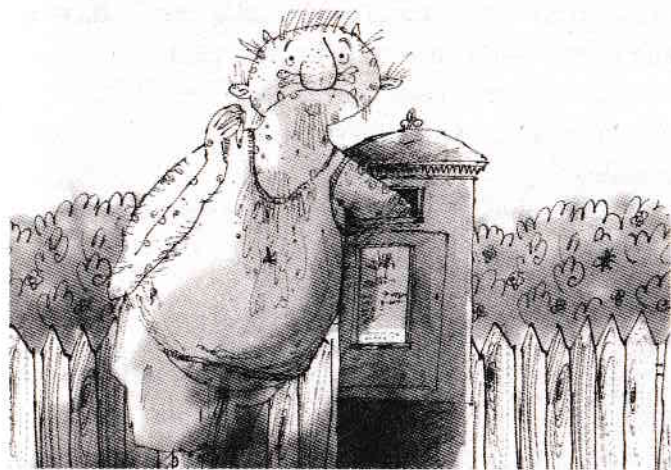
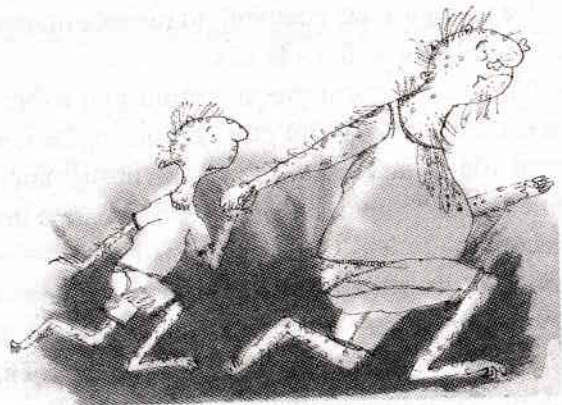
– Când? Când ai făcut asta?

– Azi-dimineață, în drum spre școală.

– Deci, poate mai este încă acolo! spuse domnul Trol. Putem să o luăm înapoi înainte să ajungă la bunicul!

– Da! sări și doamna Trol în picioare. Dacă scrisoarea nu ajunge la bunicul, atunci nu primește invitația lui Ulrik și nu mai vine de Trolciun. Și suntem salvați!

– Haide, Ulrik! spuse domnul Trol, apucându-și fiul de braț. Arată-mi!

O provocare

Cutia poștală roșie se afla la colțul străzii, în fața vechii biserici. Ulrik se uită prin deschizătura întunecată care arăta ca o gură căscată.

– O vezi? întreabă domnul Trol.

– Văd niște scrisori, spuse Ulrik. Sunt sute.

– Dar o vezi pe *a ta*?

– Nu știu. Toate arată la fel!

– Dă-te la o parte! Lasă-mă pe mine să mă uit! spuse domnul Trol nerăbdător.

Ulrik se dădu într-o parte ca să-l lase pe tatăl său să se uite prin gaură. Se uită cum acesta își înghesuie mâna prin deschizătura strâmtă și încercă să-i bage tot

brațul în ea. Arată foarte ciudat, ca și cum cutia poștală încerca să-l mănânce puțin câte puțin.

– Dacă vine cineva, tată? se îngrijoră Ulrik.

Nu era sigur dacă aveai voie să pescuiești în cutii poștale.

– Șșș! spuse domnul Trol. Aproape am ajuns la una... Am prins-o!

– E a mea?

– Așteaptă puțin – n-o văd încă.

Domnul Trol încercă să scoată mâna. Fusese o provocare să-și bage mâna musculoasă prin gaură, dar se pare că îi era chiar mai greu să o scoată afară. Trase și se smuci. Se uită într-o parte și apoi în alta. Își propti ambele picioare de cutia poștală și trase ca și cum s-ar fi luptat cu ea.

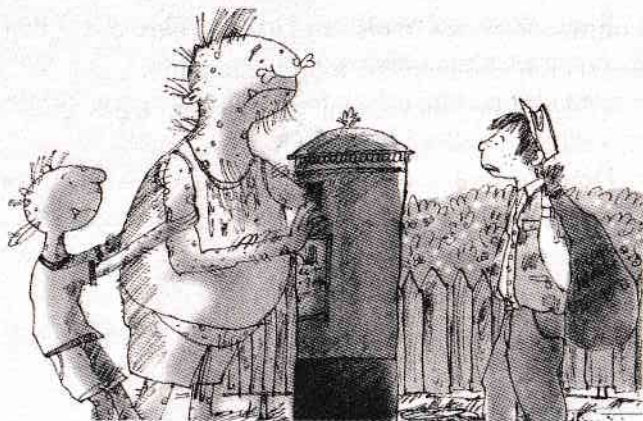
– GNNNNNNHHH!

– Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Ulrik.

– Ție ce ți se pare? începu să răcnească domnul Trol. M-am BLOCAT!

Ulrik apucă mâna liberă a tatălui său în încercarea de a-l elibera. Erau atât de ocupați smucind și trăgând, că nu observară camioneta roșie a poștei care coti și opri lângă ei. Poștașul coborî din mașină. Se apropie oarecum agitat când îi văzu pe cei doi troli – cel mic și cel mare urât, care păreau că încearcă să se cațare în cutia poștală. Lăsă cheile în contact în caz că era nevoie să fugă repede.

– Nu aș vrea să vă întrerup, dar trebuie să ajung acolo, spuse el.

– Nu ai cum, îi răspunse domnul Trol. E mică gaura.

– Nu. Poștașul ridică un mănunchi de chei și-l scutură. Vreau să spun că trebuie să o descui. Va trebui să vă dați la o parte.

– Cum să fac asta? întrebă domnul Trol. Mi s-a blocat mâna!

– Încercam să luăm o scrisoare, explică Ulrik.

– Chiar așa? spuse poștașul, simțindu-se deja mai puțin agitat. Știi că este împotriva legii să furați scrisori?

Ulrik păru alarmat.

– Oh, nu, nu furam, spuse el. E scrisoarea mea. Am pus-o eu la poștă, dar acum o vreau înapoi pentru că altfel vine bunicul de Trolciun și el crede că sunt capre în pădure.

Spuse toate astea dintr-o suflare și nu foarte limpede, așa că, atunci când poștașul răspunse, „Înțeleg“, se citea clar pe fața lui că de fapt nu înțelesese nimic.

– Atunci, dați-vă la o parte, spuse poștașul.

Domnul Trol se dădu din drum cum putu mai bine cu brațul prins în cutia poștală. Ulrik se lăsă în jos să se uite cum poștașul descuie ușa și începe să înghesuie scrisorile și coletele la el în sac.

– Bine, spuse el, văzând fața panicată a lui Ulrik. Nu ar trebui să fac asta, dar spune, care-i a ta?

Ulrik se uită la sacul plin ochi cu scrisori.

– Nu știu. Avea un timbru pe ea – o doamnă cu o pălărie ciudată.

– Acea este regina, zâmbi poștașul. Ea este pe toate timbrele.

– Grăbește-te! gemu domnul Trol. Mai e un pic și-mi cade brațul!

– Altceva? îl întrebă poștașul pe Ulrik. Când ai pus-o la poștă?

– Azi-dimineată, răspunse Ulrik.

– Oh, atunci mă tem că e prea târziu. Sigur a plecat cu prima mașină!

– A plecat? repetă Ulrik.

– A PLECAT? țipă domnul Trol disperat.

– Da. La ora asta trebuie să fie deja la biroul de sortare.

Poștașul strânse sacul la gât și trânti ușa de la cutia poștală.

– AHHHHHH! răcni domnul Trol, căzând pe spate.

– Uite, tată, spuse Ulrik. Ți s-a desprins brațul!

În următoarele săptămâni, Trolii verificară poșta în fiecare zi. Se agățau de slaba șansă ca scrisoarea lui Ulrik să nu fi ajuns la Muntele Trolilor. Dar în sâmbăta următoare, un plic jerpelit și îndoit la colțuri căzu în cutia poștală.

– E de la bunicul! strigă Ulrik, grăbindu-se să îl arate mamei și tatălui său.

Rupse plicul și citi cele câteva cuvinte mângălite pe bucata murdară de hârtie.

Dragă Ulrik,

Mulțumesc că m-ai invitat de Trolciun. Ajung duminică.

Cu răgete din inimă,

Bunicul

Doamna Trol închise ochii. Domnul Trol dădu cu pumnul în masă, făcând farfuriile și castroanele să sară în sus.

– Când e duminică? întrebă Ulrik.

– Măine, spuse doamna Trol. Nu are cum să se refere la mâine, nu?